

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 16.Gf.40.073/2023/7-II.

A felperes:

felperes1 "felszámolás alatt" (cím2)

A felperes képviselője:

Tamás Olivér Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Tamás Olivér Viktor ügyvéd) felperes
képviselésében

(cím1)

A felperesi beavatkozó:

beavatkozó

(cím4.)

A felperesi beavatkozó képviselője:

Béres Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Béres Norbert ügyvéd) felperesi beavatkozó
képviselésében

(cím3)

Az alperes:

alperes

(cím5)

Az alperes képviselője:

Dr. Nagy József Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Nagy József ügyvéd) alperes képviselésében
(cím5)

A per tárgya: kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 32.G.40.858/2022/23-I. ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 415.000 (négy százötven ezer) forint másodfokú perköltséget, és az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül 1.680.000 (egymillió-hatszáznyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes módosított kereseti kérelmében az felperes „v.a.” eladó és a alperes vevő között Solymáron, 1997. február 3-án, a zsámbéki helyrajzi szám 2ú ingatlan 545/4156-od tulajdoni hányadára (a továbbiakban: ingatlan) megkötött adásvételi szerződés (a továbbiakban: adásvételi szerződés) vonatkozásában elsődlegesen annak a megállapítását kérte, hogy az adásvételi szerződés a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban rPtk.) 215. § (1) és (3) bekezdésébe, illetőleg a gazdasági társaságokról szóló 1988. évi VI. törvény (a továbbiakban rGt.) 183. § (2) bekezdés g) pontjába ütközése folytán érvénytelen. Kérte továbbá, hogy a bíróság az érvénytelen szerződést – mivel az eredeti állapot nem állítható helyre – a rPtk. 237. § (2) bekezdés első és harmadik mondata alapján a határozathozatalig terjedő időre nyilvánítsa hatályossá, egyidejűleg rendelkezzen a szerződő felek közötti ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás visszatérítéséről, és ennek értelmében kötelezze az alperest 20.000.000 forint tőke és ezen összegnek 1997. február 3-tól a kifizetés napjáig számított, a rPtk. 301/A. § szerinti törvényes késedelmi kamata megfizetésére. Előadta, hogy az adásvételi szerződés – mint a társaságnak a saját tagjával megkötött szerződés – érvényes létrejöttéhez a társaság taggyűlésének a jóváhagyására lett volna szükség, azonban ilyen jóváhagyó határozat nem született annak ellenére, hogy ezt mind a rGt., mind a felperesi társaság létesítő okirata kötelező jelleggel előírta, ezért az adásvételi szerződés érvénytelen. Állította, hogy a rGt. 47. §-a alapján a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) IV. fejezete csak a rGt. előő rendelkezése hiányában alkalmazható. Állította, hogy a perben rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan az alperes még az adásvételi szerződésben rögzített 825.000 forint összegű vételárat sem fizette meg. Az alperes az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás visszatérítése körében az 1994-es értébecslés és

a hozzá kapcsolt számításokkal és statisztikai adatokkal alátámasztott 20.000.000 forint megfizetésére köteles.

[2] Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az adásvételi szerződés a rPtk. 365. § (1) bekezdésébe és a XXV. számú Polgári Elvi Döntésbe (a továbbiakban: PED) ütközése folytán érvénytelen és az elsődlegesen előterjesztett kereseti kérelmével egyezően kérte az érvénytelenség jogkövetkezményének az alkalmazását. Megítélése szerint a szerződés nem felel meg az adásvételi szerződés érvényes létrejöttéhez szükséges minimális tartalmi követelményeknek, mert nem valós módon került megjelölésre az adásvétel tárgya. Az abban feltüntetett helyrajzi szám ugyanis a szerződéskötés időpontjában már nem létezett. Ezen felül utalt arra, hogy nem volt valós a szerződésben rögzített 545/4156 tulajdoni hányad, azaz nem volt azonos az alperes alperes által a felperesi társaságba apportként behozott tulajdoni hányad (545/5497) mértékével és a tulajdoni hányadhoz természetben tartozó ingatlan meghatározása és leírása is valótlan volt.

[3] A harmadlagos kereseti kérelmében az adásvételi szerződésnek a rPtk. 215. § (1) és (3) bekezdése és a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontja szerinti érvénytelensége folytán kérte, hogy a bíróság az érvénytelen szerződést nyilvánítsa hatályossá, ezzel egyidejűleg a rPtk. 238. § (2) bekezdése és a rPtk. 339. §-a alapján kötelezze az alperest kártérítés jogcímén 20.000.000 forint tőke és járulékainak a megfizetésére. Álláspontja szerint az alperes jogellenesen és rosszhiszeműen járt el vele szemben az adásvételi szerződés megkötése során, ugyanis a szerződésben meghatározott irreálisan alacsony vételárat nem egyenlítette ki, miközben az ingatlant egy évvel később jelentős haszonnal továbbértékesítette. Az adásvételi szerződés érvénytelensége az alperesnek felróható, mivel a szerződés létrejöttéhez szükséges taggyűlési jóváhagyásra nem került sor. Az alperes magatartása és a felperesi társaságot ért kár között okozati összefüggés áll fenn, mert az alperes jogellenes eljárása nélkül az ingatlan a felperes vagyonából nem került volna ki és ennek következtében a felperes felszámolásának az elrendelésére sem került volna sor.

[4] Negyedleges kereseti kérelmében az adásvételi szerződést a rPtk. 365. § (1) bekezdése szerinti és a XXV. számú Polgári Elvi Döntésbe ütközése folytán felmerülő érvénytelensége miatt kérte hatályossá nyilvánítani, és ezzel egyidejűleg a rPtk. 238. § (2) bekezdése és a 339. §-a alapján kérte az alperes kötelezését kártérítés jogcímén 20.000.000 forint tőke és járulékainak a megfizetésére. A tényállás tekintetében visszautalt a másodlagos kereseti kérelmében kifejtettekre. Állította, hogy az alperes magatartása és a felperesi társaságot ért kár között egyértelműen okozati összefüggés áll fenn, az alperes jogellenes eljárása nélkül a perbeli ingatlan a felperesi társaság vagyonából nem került volna ki és nem került volna sor a felperesi társaság felszámolására sem. A felróhatóság körében arra hivatkozott, hogy az alperes pontosan tudta, hogy érvénytelen szerződést ír alá, a kár mértéke pedig megegyezik a perbeli ingatlannak az adásvételi szerződés megkötésének időpontjában fennállt tényleges forgalmi értékével.

[5] Ötödleges kereseti kérelmében a rGt. 188. §-a és a rPtk. 339. §-a alapján kérte az alperes kötelezését kártérítés jogcímén 20.000.000 forint tőke és ezen összegnek 1997.

február 3-tól a kifizetés napjáig számított, a rPtk. 301/A. §-a szerinti törvényes késedelmi kamatai megfizetésére. Álláspontja szerint amennyiben a bíróság elfogadja az alperes azon érvelését, hogy a szerződés vevői minőségben történő aláírása az alperes részéről egyben a szerződés taggyűlési/tagi jóváhagyásának minősül, abban az esetben az alperes olyan határozatot hozott, amelyről pontosan tudta, hogy a felperesi társaság érdekeit nyilvánvalóan sérti és ezzel a felperesnek kárt okozott. Az alperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy az ingatlan reális forgalmi értéke több, mint a szerződésben feltüntetett vételár, ugyanis azt 1990-ben, a felújítása előtt 5.000.000 forintos értéken apportálta a felperesi társaságba, továbbá rendelkezésére állt az 1994-es hivatalos értébecslés, amely szerint csak a felépítmény forgalmi értéke 13.000.000 forint a földterület nélkül. Az alperes számára tehát egyértelmű volt, hogy a szerződésben rögzített vételár vagyonszertést okoz a felperesnek. Az alperes arról is tudott, hogy a felperesnek a szerződés megkötésekor már több hitelezője volt, többek közt a beavatkozó, és a hitelezők kielégítési alapja az ingatlan irreálisan alacsony áron történő eladásával és a vételár nem teljesítésével elvonásra került. Hangsúlyozta, hogy ekkoriban az alperes volt a felperes egyetlen tagja és egyedüli döntéshozója. Az alperes elévülési kifogása tekintetében állította, hogy csak a felszámoló került abba a helyzetbe, hogy igényét az alperessel szemben érvényesíthesse.

[6] A tárgyi keresethalmazatban másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmében az alperes „v.a.” eladó és a felperes vevő által Solymáron, 1996. június 25-én a Zsámbéki helyrajzi szám2ú ingatlan vonatkozásában megkötött telekmegosztási megállapodás (a továbbiakban: telekmegosztási megállapodás) tekintetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az a rPtk. 215. § (1) és (3) bekezdésébe, illetőleg a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontjába ütközése folytán érvénytelen, és mivel az eredeti állapot nem állítható helyre, azt a rPtk. 237. § (2) bekezdése alapján a határozathozatalig terjedő időre nyilvánítsa hatályossá, egyidejűleg rendelkezzen a szerződő felek közötti ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás visszatérítéséről, és ennek értelmében kötelezze az alperest 1.000.000 forint tőke és ezen összegnek 1996. június 25-től a kifizetésig számított, a rPtk. 301/A. §-a szerinti törvényes késedelmi kamatai megfizetésére. Állította, hogy a telekmegosztási szerződéshez, mint a társaságnak a saját tagjával megkötött szerződéshez taggyűlési/tagi határozattal történő jóváhagyásra lett volna szükség, azonban ilyet az alperes nem hozott. A telekmegosztási szerződés érvénytelenségét eredményezi a telekmegosztási vázrajz érvénytelensége is, mivel ez utóbbit a felperesi társaság részéről senki nem írta alá. E körben arra hivatkozott, hogy a vázrajz végelszámoló részéről a cég2 képviselőjében való aláírása nem minősül a felperes képviselőjében történt aláírásnak. A vázrajz aláírásakor 1995-ben a felperes még nem állt végelszámolás alatt, így annak képviselőjére végelszámoló nem volt jogosult, de ebben az időpontban már a cég2 képviselőjére sem volt jogosult. Állította, hogy a telekmegosztás folytán a felperestől az alperes tevékenységének az eredményeként elvont ingatlanrész 1996. évi forgalmi értéke, mint ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás értéke 1.000.000 forint.

[7] A másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmében kérte annak megállapítását, hogy a telekmegosztási megállapodás a rPtk. 215. § (1) és (3) bekezdésébe, illetőleg a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontjába ütközése folytán érvénytelen; jogkövetkezményként kérte a hatályossá nyilvánítását a határozathozatalig terjedő időre; továbbá a rPtk. 238. § (2) bekezdése és 339. §-a alapján az alperes kötelezését kártérítés jogcímén 1.000.000 forint tőke és ezen összegnek az elsődleges kérelmével egyező mértékű késedelmi kamatai és perköltség megfizetésére. Utalt arra, hogy az alperes jogellenes eljárása nélkül a perbeli ingatlan

megosztására nem került volna sor és a felperes vagyonából nem került volna ki az újonnan létrejött ingatlanból a felperest az eredeti tulajdoni arányoknak megfelelően, arányosan megillető ingatlanrész. A kár mértéke kapcsán arra hivatkozott, hogy a felperes semmilyen ellenértéket nem kapott a tőle elvont arányos ingatlanrész fejében az alperestől, mint „vevőtől”.

[8] A beavatkozó a felperesi keresettel egyezően kérte az alperes marasztalását.

[9] Az alperes ellenkérelmében a felperesi keresetek elutasítását kérte. Az adásvételi szerződés kapcsán az elsődleges kereseti kérelem tekintetében arra hivatkozott, hogy a végelszámolás időszakában – figyelemmel az adásvétel időpontjában hatályos rGt. 47. §-ára, továbbá a Csődtv. 71. §-ára, 73. § (3) bekezdésére, 75. § (3) bekezdés a) pontjára és 79. §-ára – a rGt. 183. § (1) bekezdés g) pontja, illetve a társasági szerződés IX/14. pontja nem alkalmazandó, azaz az adásvételi szerződés megkötéséhez nem volt szükség a taggyűlés jóváhagyására. Ugyanakkor az egyszemélyes társaság esetében nem szükséges – fogalmilag is kizárt – a taggyűlés jóváhagyása, mivel az egyszemélyes társaság esetében az alapító döntése felel meg az előbbi feltételnek. Az alapító és a képviselő személyének egybeesése esetén pedig külön formális határozatra nincs szükség, az alapító-képviselő azon aktusával, hogy az adásvételi szerződést aláírta, egyúttal jóvá is hagyta azt. E körben a Debreceni Ítéltábla ÍH2014. 29 számon közzétett Pf.II.20.550/2013/3 számú határozatára hivatkozott. Utalt arra is, hogy sem a rGt., sem a rPtk. nem írta elő az írásos határozat szükségességét, így a jóváhagyás akár ráutaló magatartással is megadható volt. Vitatta a kereset összepszerűségét, valamint azon felperesi állítást, hogy a vételárat nem fizette meg, mivel ekörben a felperes az állítását semmivel nem támasztotta alá.

[10] A másodlagos felperesi kereseti kérelem tekintetében állította, hogy az adásvételi szerződés megfelel a PED által támasztott követelményeknek, mivel az ingatlanra vonatkozó szerződés érvényessége elismerhető akkor, ha az adásvétel tárgya magából az okiratból nem állapítható meg ugyan minden kétséget kizáró bizonyossággal, de nyilvánvaló, hogy a felek előtt a szerződés tárgya nem volt kétséges. Kifejtette, hogy az adásvételi szerződésben jelölt helyrajzi szám már valóban nem létezett a telekmegosztás következtében, azonban az adásvétel tárgya létezett, s az a felek előtt teljes körűen ismert volt. Ekörben is vitatta a felperesi igény összepszerűségét, valamint azon felperesi állítást, hogy a vételárat nem fizette meg. Hivatkozott arra, hogy az illetékhivatal a helyszíni szemle és összehasonlító értékadatok alapján az adásvételi szerződésben jelölt 825.000 forint vételárat elfogadva szabta ki az illetéket.

[11] A harmadlagos felperesi kereseti kérelem elutasítását az elsődleges kereseti kérelemnél rögzítettek alapján kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes rPtk. 238. § (2) bekezdésére hivatkozását a kártérítés körében nem tudja értelmezni. Kifejtette továbbá, hogy a felperes képviseletében eljáró végelszámoló teljes körűen ismeretében volt mindazon körülményeknek, amelyek az adásvétel szempontjából relevánsak voltak. Állította, hogy az egyszemélyes társaság egyedüli tagja nem tud olyan kárt okozni a társaságnak, amelyet a

társaság vele szemben érvényesíthet. Megítélése szerint hiányzik a rPtk. 339. §-ára alapított felperesi kárigény összes eleme, vitatta annak összecszerűségét is.

[12] A negyedleges felperesi kereseti kérelem elutasítását a másodlagos felperesi kereseti kérelemnél kifejtettek alapján kérte. A felperes kártérítési igénye elutasítása érdekében hivatkozott a harmadlagos felperesi kereseti kérelem körében előadott jogi érvelésére.

[13] Az ötödleges felperesi kereseti kérelem tekintetében a korábbaikban már rögzítettek alapján kifejtette, hogy az egyszemélyes társaság egyedüli tagja nem tud olyan kárt okozni a társaságnak, amelyet a társaság vele szemben érvényesíthet, ilyen igénnyel csak harmadik személy léphetne fel. Hivatkozott továbbá a harmadlagos felperesi kereseti kérelem vonatkozásában a kárigény körében előadott védekezésére, továbbá állította, hogy a kárigény elévült.

[14] Az érvénytelenség jogkövetkezményének levonása körében rámutatott továbbá az 1/2010. (VI. 28.) PK véleményben foglaltakra és hangsúlyozta, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeit a bíróság az elévülés, illetve az elbirtoklás korlátai között alkalmazhatja.

[15] A telekalakítási szerződés érvénytelensége iránt előterjesztett kereseti kérelem elutasítását az elsődleges kereseti kérelemnél előadottak alapján kérte. Állította, hogy a telekalakításra három közokirat alapján került sor. A másodlagos jogcím tekintetében az e tárgyban előterjesztett korábbi keresettel szemben előadottakra hivatkozott.

[16] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.220.000 forint + áfa perköltséget, továbbá a Nemzeti Adó- és Vámhivatal számára 1.500.000 forint eljárási illetéket.

[17] Határozatának tényállásában megállapította, hogy a alperesi jogelőd (alperesi jogelőd) és a perben nem álló cég 1990. január 30-án megalapította a felperest. 1990. január 30-ig az alperesi jogelőd kizárólagos tulajdonát képezte a Zsámbék helyrajzi szám 2/5497 m² területű ingatlan. A felperes alapításakor az alperesi jogelőd nem pénzbeli hozzájárulásként a helyrajzi szám 2/5497 m² területű ingatlan tekintetében 545 m² felújított üzemi épület tulajdoni hányadát a felperesi társaságba apportálta. A felperes társasági szerződésének IX. 14. pontja szerint a taggyűlés kizárólagos hatáskörében tartozik (többek között) olyan szerződések megkötésének jóváhagyása, melyet a társaság saját tagjával köt.

[18] A alperesi jogelőd átalakulás folytán 1992. november 30-án megszűnt, jogutódja a alperes Kft. lett, 1996. július 1-én Kft.-ből alperes-vé alakult át.

[19] A Budakörnyéki Földhivatal 1994. január 9-én kelt határozatával a zsámbéki 1120. számú tulajdoni lapon nyilvántartott helyrajzi számú 5497 m² nagyságú ingatlanból 545/5497 tulajdoni illetőségre a felperes tulajdonjogát apportbevitel jogcímén bejegyezte.

[20] Az alperes megbízása alapján a Bt.1 1995. július 31-én megosztási vázrajzot készített a Zsámbék helyrajzi számú ingatlan helyrajzi szám2 (1341 m²) és helyrajzi szám1 (4156 m²) helyrajzi számú ingatlanokra történő megosztására. A megosztási vázrajzot az eljáró földhivatal 1995. augusztus 3-án záradékolta, amely záradék 1 évig volt érvényes. A megosztási vázrajzon a tulajdonosok részéről az aláírás mellett az alperesi jogelőd és a cég2 bélyegzője került elhelyezésre.

[21] A alperes Kft. 1996. január 16-án február 15. napjára taggyűlést hívott össze. A taggyűlésen az alperesi jogelőd 1/1996 számú határozatával a cég1 tagot a társaságtól kizárta, továbbá 2/1996 számú határozatával döntött a társaság megszüntetéséről, végelszámolónak végelszámoló jelölte ki.

[22] Az alperes 1996. június 12-én a megosztási vázrajz alapján ingatlan-megosztási kérelmet terjesztett elő Zsámbék Nagyközség Polgármesteri Hivatala Építési Hatóságához, amely 1996. június 19-én visszaküldte az alperesi jogelőd részére a megosztási vázrajzot azzal a felhívással, hogy a vázrajzon a felperes aláírása is szükséges a végleges telekmegosztási határozathoz. Egyidejűleg tájékoztatta a kérelmező alperest, hogy az önkormányzat, mint telekkönyvön kívüli tulajdonos a megosztási vázrajzot már aláírta. Zsámbék Nagyközség Önkormányzata ugyanis a megosztás folytán később a Zsámbék helyrajzi szám2 helyrajzi számon nyilvántartott, 1341 m² területrészt – bár az 1990-től a peres felek osztatlan közös tulajdonát képezte – 1978 óta tartotta birtokban, s azt óvodaként működtette.

[23] Herceghalomi Önkormányzat Polgármesteri Hivatala 1996. június 19-én kelt határozat szám számú határozatával engedélyezte az ingatlanmegosztást, rögzítve, hogy a megosztás után a helyrajzi szám2 helyrajzi szám alatt felvett ingatlan 1341 m², míg a helyrajzi szám1 helyrajzi szám alatt felvett ingatlan 4156 m² területű. A határozatban rögzítésre került továbbá, hogy a helyrajzi szám2 helyrajzi szám alatti óvoda megjelölésű ingatlant 1978. március 2-án történt átadás óta a Zsámbéki Önkormányzat használja. 1978-ban már egy megosztás megtörtént, ami az ingatlan-nyilvántartásban nincs feljegyezve.

[24] A felperes és az alperesi jogelőd 1996. június 25-én megállapodást kötöttek, amelyben rögzítették, hogy a zsámbéki helyrajzi számú 5497 m² üzemi terület megosztása a valóságban már évek óta rendeltetésszerűen óvodaként üzemelő helyrajzi szám2 helyrajzi számú 1341 m² nagyságú, valamint az üzemként funkcionáló helyrajzi szám1 helyrajzi számú 4156 m² nagyságú területek kialakításával történt. A megosztást követően a helyrajzi szám2

helyrajzi számú, 1341 m² nagyságú terület az alperes kizárólagos tulajdonában marad, míg a helyrajzi szám1 helyrajzi számú 4156 m²-es területet 545/4156-od részben a felperes, míg 3611/4156-od részben az alperes tulajdonát képezi.

[25] Az alperes az ingatlan megosztása iránt 1996. július 16-án terjesztett elő kérelmet a Budakörnyéki Földhivatalnál, csatolva a felperessel létrejött megállapodást és a megosztási vázrajzot. A Budakörnyéki Földhivatal 1996. szeptember 18-án kelt, határozat szám3 számú határozatában a zsámbéki helyrajzi szám2ú 5497 m² nagyságú, az felperes és a alperes osztatlan közös tulajdonában lévő ingatlant helyrajzi szám2 és helyrajzi szám1 helyrajzi számokra megosztotta. Előbbire tulajdonközösség megszüntetése címén 1/1 arányban a alperes Kft. tulajdonjogát bejegyezte, utóbbira 545/4156 részben az felperes és 3611/4156 részben a alperes Kft. tulajdonjogát jegyezte be. A határozatban rögzítették, hogy a bejegyzés a Solymáron, 1996. június 25-én kelt megállapodás és ahhoz csatolt vázrajz, jóváhagyó határozat és igazolások alapján történt.

[26] A telekmegosztást követően az alperes átruházta a helyrajzi szám2 helyrajzi számú ingatlan 1/1 arányú tulajdonjogát az önkormányzatra.

[27] A végelszámoló 1997. január 26-án az alperes részére a végelszámolás lefolytatásával kapcsolatos tájékoztató levelében rögzítette, hogy a felperesről semminemű számviteli és egyéb irat nem került a birtokába, mivel a beavatkozóval csak egy ízben sikerült felvennie a kapcsolatot az ügyvédjén keresztül, aki arról tájékoztatta, hogy a beavatkozó beavatkozó minden dokumentumot bíróság előtt kíván megtámadni. Tájékoztatta az alperest, hogy az összes kiindulópontot az alperesnél fellelhető dokumentumok jelentették. A tájékoztatásban rögzítésre került, hogy a felperes a zsámbéki ingatlan kivételével teljes vagyont felélte, a felperes kötelezettsége 1,5 millió forintba becsülhető, miközben a zsámbéki ingatlan – különös tekintettel az állagára – legfeljebb 600-800.000 forintot érhet. Kérte mindezekre tekintettel, hogy az alperes hozzon döntést a továbbiakra vonatkozóan, amely vagy a cég felszámolására, vagy a cég végelszámolásának a megszüntetésére irányulhat.

[28] A végelszámolás alatt álló felperes, mint eladó és az alperes, mint vevő 1997. február 3-án ingatlan adásvételi szerződést kötöttek, amely szerint a felperes a helyrajzi szám2 alatt felvett „üzem” megjelölésű, 4156 m² alapterületű ingatlan 545/4156 tulajdoni illetőségének eladására az alperes pedig az ingatlan megvásárlására vállalt kötelezettséget. A szerződés 3. pontja értelmében a felek az ingatlanrész vételárát – tekintettel annak felújításra szoruló állapotára – 500.000 forint + 25% áfa összegben, a földterület vételárát 200.000 forint összegben határozták meg. Az adásvételi szerződést az eladó képviseltében végelszámoló végelszámoló írta alá. Az alperes az ingatlan értékesítése tárgyában nem hozott határozatot.

[29] Az alperes a tulajdonjog bejegyzési kérelmet 1997. március 5-én nyújtotta be a Budakörnyéki Földhivatalhoz, kérelméhez csatolta az adásvételi szerződést és végelszámoló

végelszámoló aláírási címpéldányát. Az alperes 1997. szeptember 2-án további iratokat nyújtott be tulajdonjog bejegyzési kérelméhez, a kérelem nyomtatványon ekkor már a helyrajzi szám1 helyrajzi szám került feltüntetésre. A kérelemhez mellékelte soronkívüliségi kérelemben az alperes rögzítette, hogy az 1997. február 3-án a felperes és az alperes között létrejött adásvételi szerződésben foglaltak alapján az alperes a zsámbéki helyrajzi szám1 helyrajzi számú ingatlan 3611/4156-os tulajdoni illetőségéhez megszerezte az 545/4156-ot tulajdoni illetőséget is, így 1/1 arányban tulajdonosa a helyrajzi szám2ú ingatlannak. Kérte, hogy a földhivatal soron kívüli engedélyével tegye lehetővé a telekegyesítés tulajdoni lapon való átvezetését.

[30] Cegléd Város Polgármesteri Hivatal Megyei Illetékhivatala 1997. május 16-án tájékoztatta az alperest, hogy 1997. május 29-én helyszíni szemlét tart a Zsámbék, cím2. szám alatti ingatlanban a perbeli ingatlan forgalmi értékének a megállapítása érdekében. A Pest Megyei Illetékhivatal 1998. február 24-én kelt illetékfizetési kötelezettség megállapítása tárgyában meghozott határozatában 88.625 forint illeték megfizetésére kötelezte az alperest. A határozat indokolásában rögzítésre került, hogy a megszerzett vagyon alapján az ingatlan forgalmi értéke és a bejelentett forgalmi érték is 825.000 forint.

[31] végelszámoló végelszámoló, a beavatkozó jogi képviselője részére 1998. december 1-én írt levelében rögzítette, hogy a végelszámoló 1998. november 24-én megbeszélést folytatott a alperes tag képviselőjével, és a végelszámolás kivitelezhetetlensége miatt a végelszámolói tisztségéről lemondott, azonban intézkedés a Cégnylvántartásból való törlése iránt nem történt. A levélben rögzítésre kerül továbbá, hogy a felperes végelszámolása során az 1997. január 27-én kelt végelszámolói levelet követően minden döntésre a alperes taggal történő előzetes konzultáció alapján került sor. A levél tartalmazta továbbá, hogy a felperes a zsámbéki ingatlanát 1997. február 3-án értékesítette. A vevő a vételárat hitelezői igény beszámításával kívánja rendezni. végelszámoló 1999 februárjában elhunyt. A végelszámoló elhunytát követően a felperesi gazdasági társaságnak nem volt törvényes képviselője.

[32] A cég1 tag megszűnt, jogutódja, beavatkozó beavatkozó.

[33] A Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Választottbíróóság 2006. december 8-án kelt ítéletében kötelezte az II. r. alperest (jelen per felperesét), hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek (jelen perben felperesi beavatkozó) 13.000.000 forintot, ezt meghaladóan az II. r alperessel szemben előterjesztett követelést elutasította, valamint az I. r. alperes (jelen per alperese) vonatkozásában a pert hatáskör hiányában megszüntette. A Választottbíróóság ítéletének indokolásában rögzítette, hogy végelszámoló, mint végelszámoló által képviselt I. r. alperes (jelen per felperese) és a II. r. alperes (jelen per alperese) között 1997. február 3-án ingatlan adásvételi szerződés jött létre, melynek értelmében a II. r. alperes megvásárolta az általa I. r. alperesi társaságba apportált ingatlant. Az adásvételi szerződésben az iratok tanúsága szerint a felépítménynek a vételára 500.000 Ft + áfa, a földterület ára pedig 200.000 forint + áfa volt. Egy 1994-es I. r. alperes megrendelése alapján készült ingatlanértékbecsülés ezen ingatlan értékét 13.000.000 forintra becsülte.

[34] A Pest Megyei Bíróság, mint Cégbíróság a 2008. július 8-án jogerőre emelkedett végzésével rendelte el a felperes kényszer-végelszámolását és végelszámoló végelszámolót a cégnyilvántartásból törölte. Kényszer-végelszámolóként a felszámoló-t jelölte ki. A végelszámolói feladatokat végelszámoló látta el. végelszámoló végelszámoló 2008. szeptember 4-én kelt levelében foglaltak szerint a beavatkozó jogi képviselője átadta részére a Választottbíróság határozat szám4 számú ítéletét.

[35] végelszámoló 2010. október 21-én kérte a Pest Megyei Bíróságtól, mint Cégbíróságtól, hogy kezdeményezze a felperes felszámolásának elrendelését, állítva, hogy a bejelentett hitelezői igény kielégítésére nincs vagyoni fedezet.

[36] A beavatkozó 2010. december 10-én törvényességi felügyeleti eljárást kezdeményezett és végelszámolási kifogást terjesztett elő, kérte, hogy a cégbíróság szólítsa fel a végelszámolót az alperessel szemben két per, nevezetesen a törzsbetét ellenértékének a megfizetése, valamint az alperes részére értékesített ingatlan vételára megfizetése iránti per kezdeményezésére.

[37] 2011. december 7-én végelszámoló ismét felszólító levelet küldött az alperesnek, az alperest többek között a megvásárolt ingatlan vételárának a megfizetésére szólította fel.

[38] A Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósága 2012. május 25-én kelt végzésében felhívta a végelszámolót, hogy 30 napon belül nyilatkozzon, hogy a Ctv. 102. § (3) bekezdésébe foglalt kötelezettségeinek eleget tett-e, valamint nyilatkozzon, hogy milyen intézkedéseket tett a cég kintlévőségeinek a beszedésére, ennek érdekében felszólította-e a alperes-t, illetve indította-e pert a Ctv. 140. § (3) bekezdése alkalmazása érdekében.

[39] A Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósága 2014. július 11-én kelt Cgt.végzés szám1 sorszámú végzésében megszüntette a felperes kényszer-végelszámolását és elrendelte a cég kényszer-törlési eljárásának a megindítását. A beavatkozó a Ctv. 117. § (2) bekezdés a), b) pontjai alapján bejelentette, hogy a társasággal szemben követelése áll fenn, ezért a Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósága 2015. április 20-án jogerőre emelkedett végzésében a kényszerszüneti eljárást megszüntette és kezdeményezte a felperes felszámolási eljárásának megindítását.

[40] A Fővárosi Törvényszék 3.G.43.427/2016/59. számú részítéletében a felperes kizárt tag törzsbetét ellenértékének a megfizetésére irányuló keresetét elutasította, melyet a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.610/2019/4-II. sorszámú részítéletében – a rendelkező rész

pontosítása mellett – helybenhagyott. A Kúria Gfv.VI.30.304/2021/6. sorszám alatti részítéletében a jogerős ítélet hatályában fenntartotta.

[41] Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában az elsődlegesen előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában utalt az adásvételi szerződés létrejöttkor hatályos és a felek jogviszonyára irányadó rPtk. 215. § (1) bekezdésére, és a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontjára. Ezek összevetéséből megállapította, hogy a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik azon szerződés jóváhagyása, amelyet a társaság saját tagjával köt, kivéve, ha a szerződés megkötése a társaság szokásos tevékenységéhez tartozik. A perbeli adásvételi szerződés megkötése nyilvánvalóan nem tartozott a társaság szokásos tevékenységi körébe, így annak megkötéséhez a taggyűlés jóváhagyására volt szükség. A jóváhagyás hiánya azonban a felperes által érvényesített joggal ellentétben nem a szerződés érvénytelenségét, hanem a létre nem jöttét eredményezi. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján csupán a jogkövetkezmények levonása körében kell a bíróságnak az érvénytelenség jogkövetkezményét alkalmazni.

[42] Megállapította, hogy az adásvételi szerződés azonban nem tekinthető létre nem jött szerződésnek. Kifejtette, hogy a gazdasági társaság végelszámolás alatti működésére a végelszámolás elhatározásakor a jogszabály speciális szabályok alkalmazását rendelte, mivel a végelszámolás a nem fizetéseképtelen gazdasági társaság jogutód nélküli megszűnéséhez vezető eljárás, amelynek a célja a gazdasági társaság követelésének behajtása, fennálló kötelezettségeinek teljesítése és a vagyonának az értékesítése, ezt követően pedig a társaság jogutód nélküli megszűnése. Ezen célok elérése érdekében a társaság rendes működése során alkalmazandó szabályok korlátozottan érvényesülnek. A felperes végelszámolásának elhatározásakor a rGt. 47. §-a alapján a Csődtv. IV. fejezete volt az irányadó. A rGt. 48-54. §-ai tartalmazzák azon szabályokat, amelyek a hivatkozott jogszabály rendelkezéseitől eltérnek.

[43] Kifejtette, hogy a Csődtv. 79. §-a szerint a végelszámolás során az e törvényben foglalt rendelkezéseket kell alkalmazni, kivéve, ha az egyes társaságokra vonatkozó külön jogszabályok másképp nem rendelkeznek. A Csődtv. végelszámolásra vonatkozó rendelkezései tehát felülírják a rGt. általános rendelkezéseit, kivéve a rGt. 48-54. §-ait, ekként a végelszámolás alatt a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontja nem érvényesül, a taggyűlés hatásköre korlátozott, a végelszámoló a társaság tagjával taggyűlési jóváhagyás hiányában is szerződést köthetett. Minderre figyelemmel a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a rGt. 47. §-a alapján a Csődtv. IV. fejezete csak a rGt. eltérő rendelkezése hiányában alkalmazható. E rendelkezés ugyanis csupán a rGt. 48-54. §-ában rögzített kifejezett eltérő rendelkezésekre vonatkozik.

[44] Kifejtette, hogy a kizárt tag üzletrésze vonatkozásában árverés nem került megtartásra, az üzletrészt nem vonták be, ezért a társaság a kizárást követően is két üzletrésszel rendelkezett, így az egyszemélyes társaságra vonatkozó rendelkezések nem voltak alkalmazhatóak. Az egyszemélyes társaság működése esetén az alapító tag jóváhagyása egyébként is az alapító döntésében nyilvánulna meg. Az egyszemélyes társaságnál ugyanis taggyűlés nem működik, hatáskörét az alapító gyakorolja a rGt. 184. §-a

értelmében, továbbá a 189. § (3) bekezdése szerint egyszemélyes társaság esetében a taggyűlés összehívása helyett az alapító döntését kell kérni.

[45] A másodlagosan előterjesztett kereset tekintetében utalt a rPtk. 365. § (1) bekezdésére és a PED 1. pontjában foglaltakra. Kifejtette, hogy a PED szerint a rPtk. 365. §-ának (3) bekezdése az ingatlan adásvételének érvényességét a szerződés írásba foglalásához köti, de nem rendelkezik arról, hogy milyen tartalommal kell írásba foglalni. A rPtk. 218. § (1) bekezdése és a 365. § (1) bekezdése értelmében az írásba foglalt adásvételi szerződés lényeges tartalma a dolog tulajdonjogának vételár fejében való átruházása. Külön jogszabályi rendelkezés hiányában az ingatlanra vonatkozó szerződés érvényessége elismerhető akkor, ha az adásvétel tárgya magából az okirathból nem állapítható meg minden kétséget kizáró bizonyossággal, de nyilvánvaló, hogy a felek előtt a szerződés tárgya nem volt kétséges, így főleg akkor, ha az okirat utalásából vagy a megállapodás megkötésének körülményeiből, továbbá a feleknek a szerződés teljesítésére irányuló magatartásából kétségtelenül kiderül, hogy a felek szerződési akarata melyik ingatlan adásvételére vonatkozott. Ugyan a felek az adásvételi szerződésben az ingatlan helyrajzi számát helytelenül tüntették fel, azonban a tulajdoni arányok meghatározásánál helyesen a telek megosztást követő területnagyságot rögzítették, valamint az ingatlan üzemi jellege is feltüntetésre került, továbbá az is, hogy az ingatlanrészen felépítmények találhatóak. A felek a szerződés megkötését megelőzően az ingatlan tekintetében a telek megosztása tárgyában megállapodást kötöttek. Mindezen körülmények figyelembevételével megállapítható, hogy a felek tudatában voltak annak, hogy mely ingatlan átruházására vonatkozóan kötöttek szerződést. Hangsúlyozta, hogy az ingatlan helyrajzi számának helytelen feltüntetése a felperesi állítással ellentétben nem a szerződés érvénytelenségét eredményezi, ugyanis egy nyilvánvaló elírás a szerződés érvényességét nem érinti. A dologban való megállapodás hiánya a szerződés létre nem jöttét eredményezheti.

[46] A harmadlagos és negyedleges jogcímen előterjesztett kereseti kérelmek tekintetében utalt a rPtk. 238. § (2) bekezdésére és 339. §-ában foglaltakra. Rögzítette, hogy mivel az elsődleges és a másodlagos kereseti kérelemnél kifejtett indokok mentén a perbeli adásvételi szerződés megkötéséhez nem volt szükség a felperes taggyűlésének a jóváhagyására, továbbá az adásvételi szerződés érvényesen létrejött szerződésnek tekinthető, a felperes e kereseti kérelmei önmagában a jogalap fennálltának hiányában elutasítandóak. Rámutatott továbbá arra, hogy a rPtk. 238. § (2) bekezdése a szerződő feleken kívüli harmadik személy részére teszi lehetővé kártérítési igényének érvényesítését abban az esetben, ha a szerződés fennálltában jóhiszeműen bízott. Az érvényesített jog tehát nem a szerződő felek viszonylatában eredményezi a kártérítési felelősséget, hanem a forgalom biztonsága érdekében harmadik személynek teremt jogalapot az igény érvényesítésére. A felperes keresete ekörben is megalapozatlan.

[47] Az ötödleges kereset alaptalansága körében utalt a rGt. 188. §-ában foglaltakra és rögzítette, hogy a perbeli tényállás értelmében az alperes nem hozott határozatot a felperes tulajdonát képező ingatlanhányad értékesítéséről, ezért a hivatkozott jogszabály alapján az alperes marasztalására nem kerülhet sor. Utalt az elsődleges kereseti kérelem kapcsán kifejtettekre és rögzítette, hogy a felperes végelszámolására tekintettel a végelszámoló hatáskörébe tartozott a Csódtv. 71. §-a alapján a gazdálkodó szervezet kötelezettségének teljesítése és vagyonának szükség szerinti értékesítése. A végelszámoló döntött az ingatlan

értékesítéséről, függetlenül attól, hogy ezt esetlegesen a társaság egyedüli tagjával egyeztetve hozta meg. Hangsúlyozta, hogy a végelszámoló feladata teljesítése, így a gazdálkodó szervezet vagyonának értékesítése során a Csödtv. 73. § (3) bekezdése alapján az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni, a kötelezettségeinek megszegésével okozott kárért a polgári jogi felelősség általános szabályai szerint felel.

[48] Az alperes elévülési kifogása körében a jogviszony létrejöttékor hatályos és a rGt. 17. §-a alapján alkalmazandó rPtk. 324. § (1) bekezdésére, 325. § (1) bekezdésére, 326. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 327. § (1) bekezdésére utalt. Megállapította, hogy amennyiben akként tekintenénk az adásvételi szerződés aláírására, mintha az a tag nevében hozott határozat volna, a felperesi igény a szerződés aláírásának a napján, azaz 1997. február 3-án vált esedékessé. Ehhez képest az elévülés 2002. február 2-án következett volna be. A végelszámolás ideje alatt azonban a végelszámoló halálát követően a követelés elévülése nyugodott 2008. július 8-ig, amikor a Pest Megyei Bíróság mint Cégbíróság jogerős végzésével elrendelte a felperes kényszervégelszámolását és a végelszámolót a cégnyilvántartásból törölte. Az akadály megszűnéséig a rPtk. 324. §-ában rögzített ötéves elévülési idő eltelt, ekként a felperesnek egy év állt rendelkezésére a követelés érvényesítésére. Az igényérvényesítésre rendelkezésre álló egyéves határidő alatt a követelés elévülése bekövetkeztének elhárítása csak a követelés bíróság előtti érvényesítése alapján történhet, a rPtk. 327. §-ában szabályozott elévülés megszakadását eredményező jogcselekményekkel az elévülést ekkor már nem lehet megszakítani. Nem vitásan az akadály megszűnését követő egy éven belül a felperes igénye érvényesítése iránt nem fordult bírósághoz, ezért a követelés elévült.

[49] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy csak a felszámoló került abba a helyzetbe, hogy az igényét az alperessel szemben érvényesíthesse, hiszen a kényszervégelszámoló 2008. szeptember 4-én kelt levelében foglaltak szerint a beavatkozó jogi képviselője részére átadta a választottbíróság határozat szám4. számú ítéletét, amely egyértelműen tartalmazza az ingatlan forgalmi értékével kapcsolatban azt a kijelentést, hogy egy 1994. évi, a felperes megrendelésére készített értékbecslés az ingatlan értékét 13.000.000 forintra becsülte. A végelszámoló tehát ebben az időpontban legkésőbb értesült arról, hogy az ingatlannak az adásvételi szerződésben rögzített forgalmi értéknél magasabb is lehet az értéke, azonban a kényszervégelszámoló sem érvényesített igényt egy éven belül, az elévülés ekként legkésőbb 2009. szeptember 4-én bekövetkezett.

[50] A tárgyi keresethalmazatban másodlagosan előterjesztett kereset tekintetében visszautalt arra, hogy az elsődleges keresetnél kifejtettek szerint a végelszámolási folyamat létrejötté tekintettel nem volt szükség taggyűlési jóváhagyásra a telekmegosztási szerződés megkötéséhez sem. A telekmegosztási szerződés érvénytelenségét nem eredményezi a telekmegosztási vázrajz érvénytelensége, hiszen az nem a felek megállapodása, ugyanakkor az eljáró építési hatóság hiánypótlását – amely épp a felperesi aláírás hiánya miatt került kiadásra – az alperesi jogelőd pótolta, ellenkező esetben a megosztást nem jegyezték volna be. Nem tartotta relevánsnak a felperes állítását a cég2 aláírásával kapcsolatban, ugyanis nem volt jelentősége annak, hogy a vázrajzon egy olyan bélyegző is feltüntetésre került, amely cég tekintetében a korábbi végelszámoló ügyvezetői megbízatása megszűnt. Összességében

rögzítette, hogy a felperes által ekörben hivatkozott, a közigazgatási határozat elleni jogorvoslati kérelemben felhozható indokok polgári jogi jogviszonyt nem indikálnak.

[51] A rPtk. 237. § (1) és (2) bekezdésre való utalás mellett rögzítette, hogy a fentiek alapján a felperes érvénytelenség jogkövetkezményének levonására irányuló kérelme alaptalan volt. Kifejtette, hogy a szerződés érvénytelensége esetén az eredeti állapot helyreállításának kizártsága okán a szerződés érvényessé vagy hatályossá nyilvánítása tekintetében a szolgáltatás nélkül maradó ellenszolgáltatás elszámolása körében kell a felek közötti értékegyensúlyt helyreállítani, ha a felek szerződése visszerthes jellegű, vagy a szerződés tartalma alapján van olyan ellenszolgáltatás nélkül maradó szolgáltatás, amelynek visszatérítéséről rendelkezni lehetne. A telekalakítási megállapodás alapján azonban ilyen rendezés fel sem merülhet, az ugyanis nem visszerthes szerződés, a megállapodás alapján nincs ellenszolgáltatás nélkül maradó felperesi szolgáltatás.

[52] A telekalakítási szerződés kapcsán másodlagosan előterjesztett kereseti kérelmet illetően utalt a korábban kifejtettekre, amely szerint a rPtk. 238. § (2) bekezdése nem a szerződő fél, hanem harmadik személy kártérítési igényéről rendelkezik, ezért a felperes mint szerződő fél e jogcímen igényt nem érvényesíthet. Egyebekben rögzítette, hogy a felperest a telekmegosztás folytán kár nem érte, mivel a tulajdonát képező ingatlan mérete a korábbiakban kifejtettek szerint nem változott.

[53] Minderre figyelemmel a felperes keresetét elutasította és a felperes által indítványozott további bizonyítás lefolytatását mellőzte, mivel az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen volt.

[54] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének elsődlegesen a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság másik tanácsának új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a felperesi kereseti kérelemnek való helytadást. Kérte továbbá az alperest másodfokú perkieltségben marasztalni.

[55] Megítélése szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, jogszabálysértő és az első fokon eljáró bíróság több eljárási szabálysértést is elkövetett, továbbá az anyagi jogszabályokat tévesen értelmezte és alkalmazta.

[56] Az eljárási szabálysértések körében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a felperest elzárta a bizonyítás lehetőségétől, megsértette a szabad bizonyítás elvét. Az eljárás során ugyanis kérte a telekalakítással kapcsolatos eredeti iratok beszerzését, figyelemmel az alperes által csatolt iratok hitelességét megkérdőjelező körülményekre. A bíróság a bizonyítási indítványt jogsértő módon mellőzte és iratellenesen rögzítette, hogy a becsatolt iratok tartalma nem volt vitatott a felek részéről. Az általa állított tényekről közvetlen

ismeretekkel rendelkező tanú tanú meghallgatására irányuló indítványát szintén jogsértő módon mellőzte annak ellenére, hogy a berekesztést megelőző tárgyalásra a beavatkozó a tanút előállította. Az elsőfokú bíróság a rPp. 3. § (2), (3) és (6) bekezdését sértve a beavatkozó számára a nyilatkozattételt megtiltotta arra hivatkozással, hogy jelen van a jogi képviselője. Indítványozta szakértői bizonyítás lefolytatását is, és kérte az illetékhivatal jogutódjának a megkeresését az adásvételi szerződéssel összefüggő illeték-kiszabási eljárás iratainak a megküldése végett, amely indítványokat szintén mellőzte az elsőfokú bíróság. Az indítványait fenntartotta a másodfokú eljárás során is.

[57] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak a ténynek, hogy az alperes jogi képviseletét az az ügyvéd látta el, aki a perben összeférhetetlensége folytán nem is járhatott volna el jogi képviselőként, mivel a vitatott adásvételi szerződést szerkesztette és ellenjegyezte. Mindezek ellenére az elsőfokú bíróság indokolatlanul tekintette valósnak az alperesi képviselő tényállításait.

[58] Az elsőfokú bíróság annak ellenére fogadta el a közigazgatási határozatok tartalmát tényként, hogy az alperes által csatolt telekalakítással kapcsolatos közigazgatási iratok hitelességét megkérdőjelezte és bemutatta az azok hitelességét cáfoló adatokat. E körben hivatkozott a 2019. december 23-án előterjesztett előkészítő iratában foglaltakra. Az általa hivatkozott ellentmondások ellenére iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a közigazgatási iratok tartalma nem volt vitatott, megsértve ezáltal a rPp. 206. § (1) bekezdését.

[59] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság jogsértő módon utasította el az elsődleges kereseti kérelmét és jogsértően rögzítette azt, hogy a Csődtv. végelszámolásra vonatkozó rendelkezései felülírják rGt. 48-54. §-ait, azaz a gazdasági társaságokról szóló törvény általános rendelkezéseit, ezért a végelszámolás alatt a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontja már nem érvényesül. Téves azon ítéleti megállapítás is, hogy az adásvételi szerződés megkötéséhez nem volt szükség taggyűlési jóváhagyásra, mert a vagyon értékesítésére vonatkozó végelszámolói kötelezettség teljesítését akadályozza a gazdasági társaság rendes működése során irányadó rendelkezés alkalmazása. Hangsúlyozta, hogy a taggyűlési jóváhagyás szükségességét nemcsak az akkor hatályos jogszabályok, hanem a felperes létesítő okiratának IX/14. pontja is előírta. A rGt. 47. §-a értelmében pedig a végelszámolás esetén a Csődtv. IV. fejezete csak annyiban alkalmazandó, amennyiben a rGt. másként nem rendelkezik. Hivatkozott továbbá a rGt. 50. §-ában és a Csődtv. perbeli adásvételi szerződés megkötésekor hatályos 71. §-ában foglaltakra. Kifejtette, hogy a Csődtv. a végelszámoló feladatává teszi a végelszámolás alatt álló társaság vagyonának szükség szerinti értékesítését, azonban ha olyan ügyletet kíván a társaság nevében megkötni, amelyre a rGt. 183. § (2) bekezdése irányadó, akkor azt alkalmaznia kell. Mindebből következőleg irreleváns, hogy a felperes végelszámolás alatt állt a perbeli adásvételi szerződés megkötésekor, a szerződés megkötéséhez – mivel a társaság a saját tagjával kötötte meg a szerződést – szükséges lett volna a társaság legfőbb szervének a jóváhagyása. Minderre figyelemmel az elsőfokú ítélet sérti a rGt. 47. §-át, 183. § (2) bekezdését, a Csődtv. 71. §-át, 79. §-ait, és a rPtk. 215. § (1) és (3) bekezdését.

[60] Az elsőfokú ítélet jogsértő módon utasította el az adásvételi szerződés vonatkozásában előterjesztett másodlagos kereseti kérelmet is. Hangsúlyozta, hogy a szerződő felek nem határozták meg egyértelműen az adásvétel tárgyát, és a szerződéskötés körülményeiből is arra lehet következtetni, hogy a szerződő felek akarata nem ugyanarra az ingatlanra vonatkozott. A szerződés tartalmának a peres eljárás egyéb irataival való összevetése, a szerződés szövegezése, a végelszámolótól származó levelek tartalma is azt támasztja alá, hogy a felek nem voltak tudatában annak, hogy mely ingatlan vonatkozásában kötnek szerződést. Hangsúlyozta, hogy az adásvételi szerződés nem felel meg a PED minimális tartalmi követelményeinek. Kifejtette, hogy az helyrajzi számú ingatlant a Földhivatal 36726/1996.07.16. számú határozatával megosztotta helyrajzi szám2 és helyrajzi szám1 helyrajzi számú ingatlanokra, tehát az helyrajzi szám2ú ingatlan 1997 februárjában már nem létezett. Tévesen jelölték meg a felek a felperes tulajdonát képező tulajdoni hányadot is, ugyanis eredetileg 5497 m²-es terület 545-öd hányada volt a tulajdonában, és ezzel ellentétesen a perbeli adásvételi szerződésben csak 4156 m²-nek az 545-öd hányada került feltüntetésre, ami kisebb, mint a felperes tulajdonjoga.

[61] Az adásvételi szerződésben a szerződés tárgyának a leírása szintén nem felelt meg a felperes tulajdonában állt ingatlan tényleges adottságainak, azon nem felépítmények álltak, hanem egy komplex, teljes infrastruktúrával rendelkező felújított üzemcsarnok, gyáregység volt, amely nem leromlott állagú és felújítandó, bontandó épület volt az 1994-ben készült hivatalos értékbécslés szerint. Mindezek alapján összességében rögzíthető, hogy az adásvételi szerződés valótlan adatok alapján készült. A rendelkezésre álló adatok alapján az is megállapítható, hogy az alperes még az adásvételi szerződésben megjelölt 800.000 forintos vételárat sem fizette meg a felperesnek és beszámítás sem történt, ennél fogva semmilyen ellenszolgáltatás nem volt. Hangsúlyozta, hogy mivel az adásvétel tárgya a felperes tulajdoni hányada volt, nem pedig a teljes ingatlan, ráadásul ugyanezen ingatlan másik tulajdonostársa maga az alperes volt, a közös tulajdonnal kapcsolatosan kialakult bírói gyakorlat alapján fokozottan kell vizsgálni, hogy a felek között valóban egyértelműen meghatározásra került-e a szerződés tárgyát képező tulajdoni hányad.

[62] Rámutatott arra, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a felperes által csatolt helyszínrajzból is megállapítható, hogy az ingatlanon a felperes tulajdoni hányadához tartozó felújított üzemépület mellett voltak valóban romos és bontandó épületek is, csak azok nem a felperes használatában voltak, hanem az alperest az ingatlanból megillető tulajdoni hányadhoz tartoztak a használatnak megfelelően. Minderre figyelemmel az ítélet sérti a rPtk. 205. § (1) bekezdését, a 365. § (1) bekezdését, a PED előírásait, a rPtk. 237. § (2) bekezdését és a rPp. 206. § (1) bekezdését.

[63] Jogsértően utasította el a bíróság a harmadlagos és negyedleges kereseti kérelmet is, ugyanis nem megfelelően értelmezte a rPtk. 238. § (2) bekezdését. Megítélése szerint a hivatkozott jogszabály semmilyen módon nem zárja ki, hogy a szerződő fél is igényt érvényesítsen ez alapján figyelemmel a rPtk. 238. §-ához fűzött kommentárban foglaltakra. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság leszűkítette a hivatkozott jogszabály alkalmazhatóságát, megsértve ezzel a rPtk. 238. § (2) bekezdését.

[64] Az ötödleges kereseti kérelem vonatkozásában az elsőfokú bíróság tévesen és iratellenesen rögzítette azt, hogy az alperes nem hozott határozatot a felperes tulajdonát képező ingatlanhányad értékesítéséről, ezért az ítélet sérti a rGt. 188. §-át, a rPtk. 339. §-át és a rPp. 206. § (1) bekezdését. Ugyanis a perben az alperes azt állította, hogy az adásvételi szerződés vevőkénti aláírását olyan határozatnak tekintette, amellyel egyben, mint a felperes tagja jóváhagyta az adásvételi szerződés megkötését. Ezzel az alperes tehát olyan határozatot hozott, amelyről pontosan tudta, hogy az a felperes jelentős érdekeit nyilvánvalóan sérti, és kárt okozott. Az elsőfokú ítélet az e körben kifejtettekre egyáltalán nem tért ki. Ugyanakkor az ítélet indokolása túlterjeszkedik a kereseti kérelmen és az ellenkérelmen, megsértve ezáltal a rPp. 215. §-át. Hangsúlyozta, hogy a keresetében az alperes, mint a társaság tagja által meghozott határozatnak a társaság érdekeivel ellentétes jellegének a megállapítását, és ezzel összefüggésben az alperes kárfelelősségének a megállapítását kérte. Ehhez képest az elsőfokú ítélet indokolása a végelszámoló felelősségére tért ki, és az alperes elismerésével szemben – miszerint a hozott határozatot a szerződés jóváhagyásának tekintette – ellenkező tényeket rögzített az ítéletben.

[65] Jogsértően és iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy ezen követelése elévült, ezáltal megsértette a rPtk. 324. § (1) bekezdését, a 325. § (1) bekezdését, a 326. § (1), (2) bekezdését, a 327. § (1) bekezdését, valamint a rPp. 206. § (1) bekezdését. Hangsúlyozta, hogy a kényszer-végelszámolónak – az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben – semmilyen irat nem állt a rendelkezésére, így nem volt tudomása arról, hogy az alperessel szemben követelést érvényesíthet. Az alperes ugyanis felróhatóan az iratátadási kötelezettségének a teljesítését megtagadta, ebből következőleg nem állt rendelkezésre semmilyen irat. Mivel a kényszer-végelszámolónak nem voltak információk a birtokában, nem nyílt meg számára az igényérvényesítés lehetősége, ezért nem is évülhetett el a felperes követelése.

[66] Jogsértően utasította el a bíróság a telekalakítási megállapodás vonatkozásában előterjesztett elsődleges és másodlagos kereseti kérelmet is. Megítélése szerint értelmezhetetlen az az ítéleti megállapítás, hogy a telekalakítási vázrajz érvénytelensége nem eredményezi a telekalakítási megállapodás érvénytelenségét. Tény, hogy a vázrajzot a felperes nem írta alá. Iratellenes a bíróságnak az ezzel ellentétes megállapítása, ugyanis a rajzon csak egy cégbélyegző volt, a cég2 bélyegzője, a felperes vonatkozásában viszont semmilyen aláírás nem szerepelt a rajzon. Hangsúlyozta, hogy a cég2 nem volt végelszámolója a felperesnek. E körben a bíróság jogsértően alkalmazta a rPtk. 237. § (2) bekezdését is, a felperesi tulajdoni hányadot ugyanis az alperes jogsértő módon lecsökkentette és abból ellenszolgáltatás nélkül vont el vagyont a saját javára, amellyel összefüggésben a felperest kár érte. E körben fenntartotta az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait.

[67] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását.

[68] Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a rGt. 47. §-a, valamint a Csódtv. 71. §-a, 73. § (3) bekezdése, 75. § (3) bekezdés a) pontja és a 79. §-a alapján a jogszabályoknak megfelelően állapította meg, hogy a társasági szerződés IX/14. pontja nem alkalmazandó a végelszámolás időszakában, azaz nem szükséges a taggyűlés jóváhagyása. Ezt támasztja alá a Legfelsőbb Bíróság BH2008. 72. számon közzétett eseti döntése is. A másodlagos felperesi fellebbezési kérelem körében kifejtette, hogy az adásvétel tárgya a felek között nem volt kétséges és a szerződés megfelel a PED által támasztott érvényességi követelményeknek. A harmadlagos és negyedleges kereset elutasítása körében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a rPtk. 238. § (2) bekezdésével összefüggésben. Az ötödleges fellebbezési kérelem kapcsán hangsúlyozta, hogy a felperesi tulajdoni hányad értékesítése körében a döntést a felperes képviselőjében eljáró végelszámoló hozta meg. Amennyiben a felperest az adásvétel kapcsán kár érte, a kár kizárólag a végelszámoló eljárásával, döntésével állhat okozati összefüggésben. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során az elévülési kifogással összefüggésben kifejtetteket. A telekalakítási megállapodással kapcsolatban osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját hangsúlyozva, hogy a telekalakítás jogszerűen zajlott le. Rögzítette, hogy a telekalakítás során a felperesnek eleve nem keletkezett semminemű, az alperes által nyújtandó ellenszolgáltatás iránti igénye, amely elszámolást eredményezhetne, a felperest a telekalakítás kapcsán nem érte kár.

[69] Kifejtette, hogy a zsámbéki helyrajzi szám2ú 5497 m² nagyságú ingatlant, a felperes 545/5497, az alperes 4952/5497 közös tulajdonát érintő telekalakítás során a létrejövő helyrajzi szám1 hrsz.-ú 4156 m² területű ingatlanban kizárólag alperes tulajdoni hányada csökkent, a leválasztott, kialakított helyrajzi szám2 hrsz.-ú 1341 m² területű ingatlan térmértékének megfelelően. A felperes tulajdoni hányada arányosan megnőtt 545/4156 arányban a kialakított helyrajzi szám1 hrsz.-ú 4156 m² területű ingatlanban.

[70] Álláspontja szerint a jogalap hiányára figyelemmel az elsőfokú bíróság okszerűen mellőzte a további bizonyítás felvételét úgy a tanúbizonyítás, mint az okirati bizonyítás körében. Az alperesi jogi képviselő összeférhetetlenségére vonatkozó felperesi hivatkozásnak a perre kiható relevanciája nincs.

[71] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[72] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az eljárási szabályok sérelme nélkül az anyagi jogszabályoknak megfelelően hozta meg döntését, amivel a Fővárosi Ítéltábla egyetért. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[73] Az adásvételi szerződés kapcsán előterjesztett elsődleges kereset tekintetében mindenekelőtt hangsúlyozza az ítéltábla – ahogyan azt az elsőfokú bíróság is helytállóan kiemelte –, hogy az adásvételi szerződés taggyűlési jóváhagyásának hiánya nem az adásvétel érvénytelenségét eredményezi, hanem a rPtk. 215. § (1) bekezdés értelmében a jóváhagyás megtörténteig a szerződés nem jön létre. Az érvénytelenség szabályainak annyiban van jelentősége, hogy az érvénytelenség jogkövetkezményeire irányadó szabályokat kell alkalmazni a jóváhagyás hiányában létre nem jött szerződés jogkövetkezményei vonatkozásában is a rPtk. 215. § (3) bekezdése értelmében.

[74] A fellebbezésben kifejtettekkel szemben az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a rGt. 47. §-át, amely szerint a gazdasági társaságok végelszámolására – ha a rGt. másként nem rendelkezik – a Csődtv. szabályai az irányadók. A végelszámolás általános szabályai között elhelyezett rendelkezésből egyértelműen az következik, hogy a végelszámolásra a Csődtv. szabályait kell alkalmazni kivéve, ha a rGt. a végelszámolásra kifejezetten eltérő szabályokat határoz meg. Nem mond ellent ennek a perbeli időszakban hatályos Csődtv. 79. §-a sem, ami lényegében ezzel azonosan rendelkezik. Nincs jelentősége annak sem, hogy a társasági szerződésben a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontjában írtakkal azonosan rendelkeztek a társaságot létrehozó tagok, mivel a (3) bekezdés szerint a (2) bekezdés a)-k) pontjában, így a g) pontban foglalt rendelkezéstől való eltérés érvénytelen. A társasági szerződés így csak a törvény előírását ismételte meg.

[75] A fellebbezés érvelésével szemben a perbeli időszakban hatályos végelszámolásra vonatkozó szabályok egyértelműen kijelölik a társaság és a taggyűlés működésének kereteit. E körben jelentősége van annak is, hogy a végelszámolás célja a társaság megszüntetése, ennek érdekében a társaság követeléseinek mielőbbi behajtása, kötelezettségeinek kielégítése, vagyonának szükség szerinti értékesítése. A rGt. végelszámolásra vonatkozó eltérő rendelkezéseiből – e célt is figyelembe véve – nem vonható le az a következtetés, hogy a végelszámoló csak a taggyűlés jóváhagyása mellett értékesíthette az alperesnek a perbeli ingatlanhányadot. A Csődtv. 71. §-a értelmében a végelszámoló jogosult volt taggyűlési jóváhagyás hiányában is a társaság tagjával adásvételi szerződést kötni, ennek során az adott helyzetben általában elvárható gondossággal kellett eljárnia a Csődtv. 73. § (1) és (3) bekezdésének megfelelően. A fentiek értelmében tehát tévesen jutott arra a következtetésre a felperes, hogy a végelszámolás során a rGt.-nek a társaságok működésére vonatkozó valamennyi szabálya, különösen a rGt. 183. § (2) bekezdése is irányadó. Az ítéltábla az adott tényállás mellett is irányadónak tartotta a Legfelsőbb Bíróság (jelenleg Kúria) elsőfokú bíróság által is hivatkozott BH2008. 72. számú eseti döntésben kifejtett álláspontját.

[76] Az adásvételi szerződés kapcsán előterjesztett másodlagos keresetében a felperes a szerződés érvénytelenségét arra alapította, hogy a szerződés a rPtk. 365. §-ába, és a XXV. számú PED-be ütközik. A felperes által ekörben előadott tények (a szerződés tárgyát nem megfelelően foglalták írásba) valójában az adásvételi szerződésnek a rPtk. 217. § (1) bekezdésén, az alakítás megsértésén alapuló semmisségét eredményezhetik. A fellebbezésben kifejtettekkel szemben azonban – ahogyan arra az elsőfokú bíróság is rámutatott – a XXV. sz. PED 1.b) pontjának megfelelően a felek előtt az adásvétel tárgya nem volt kétséges figyelemmel a szerződéskötés körülményeire, különösen az adásvételt megelőző telekalakításra, az azzal kapcsolatos megállapodásra, és hatósági határozatra. Ugyan a szerződésben megjelölt helyrajzi számot nem megfelelően jelölték meg – az a telekalakítás előtti helyrajzi szám –, azonban a felperesi tulajdoni hányad a telekalakítás során kialakult tulajdoni hányadnak, és az ingatlannyilvántartás adatainak megfelelően került meghatározásra. A fellebbezésben hivatkozott helyszínrajz, és az ingatlan körülírásának nem megfelelő volta a szerződés tárgyának írásba foglalása szempontjából nem bír relevanciával, ugyanis a felperes által ekörben előadott tények és a szerződő felek eltérő akaratára való hivatkozás az alaki érvénytelenség, azaz a jognyilatkozat hibája körében nem értékelhető, az a

szervezési akarat hibája körében (tévedés, megtévesztés) bírhat jelentőséggel. A felperes azonban erre alapítottnak nem terjesztett elő keresetet.

[77] Helytállóan utasította el a felperes harmadlagos és negyedleges keresetét is az elsőfokú bíróság. A fentiek értelmében a szerződésnek a rPtk. 215. §-ába és a rGt. 183. § (2) bekezdés g) pontjába ütközésére alapított elsőleges, továbbá a rPtk. 365. §-ába ütközésre alapított másodlagos, az adásvételi szerződés érvénytelenségét állító kereset megalapozatlan. Ebből következően a rPtk. 238. § (2) bekezdése alapján érvényesített jogkövetkezmény alkalmazása sem lehet alapos. Rámutat azonban az ítéltábla arra, hogy a rPtk. 238. § (2) bekezdésében rögzített jogkövetkezmény nem a felek viszonylatában alkalmazandó, hanem az a szerződés érvényességében jóhiszeműen bízó 3. személy számára biztosítja az igényérvényesítést – ahogyan azt az elsőfokú bíróság is rögzítette. A szerződő felek között sem kizárt a kártérítési felelősség megállapítása érvénytelen szerződés esetén, azonban erre az érvénytelenség alapjául szolgáló tényállást meghaladó, a károkozó felróható magatartásának az általános szabályok szerinti megállapítását megalapozó többtényállás esetén kerülhet csak sor, ilyen tényekre azonban a felperes maga sem hivatkozott.

[78] Az ötödleges keresetet illetően helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes az adásvétellel összefüggésben nem hozott határozatot. Ahogyan az elsőleges kereset tekintetében kifejtésre került [75], a végelszámoló által kötött adásvételhez nem kellett a taggyűlés jóváhagyása, ezért fel sem merülhet az alperes által hozott határozat ténye, ezáltal a rGt. 188. §-a szerinti tényállás fennállásának megállapítása. Az elsőfokú bíróság ekörben rögzített megállapításai nem eredményezik a rPp. 215. § szerinti kérelemhez kötöttség elvének sérelmét, hiszen az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Jelentősége van annak is, hogy az alperesnek a megváltoztatott keresetre előterjesztett érdemi védekezése (Fővárosi Törvényszék G.43.427/2016/66. számú irat) elsőlegesen azon alapult, hogy az adásvételhez nem kellett taggyűlési jóváhagyás, ezért ennek megfelelően – a fellebbezésben foglaltakkal ellentétben – az adásvétel jóváhagyásának ténye kapcsán nem tett elismerő nyilatkozatot. Pusztán érdemi védekezése, jogi érvelése részét képezte annak kifejtése, hogy – amennyiben a bíróság szerint jóváhagyás kell az adásvétel létrejöttéhez, akkor – az aláírásával azt quasi jóváhagyta, a hozzájárulását megadta. Ezen utóbbi jogi érveléssel ellentétes bírói döntés azonban nem jelenti a rPp. 215. §-ának sérelmét.

[79] Figyelemmel arra, hogy a fentiek értelmében a felperes keresete megalapozatlan, a felperesnek nem áll fenn igénye az alperessel szemben. A követelés fennálltának hiányában szükségtelen az elévülés kérdésében állást foglalni, ezért a felperesnek az ekörben kifejtett fellebbezési érvelése nem foghat helyt.

[80] A telekalakítási megállapodással kapcsolatos keresettel összefüggésben az érvénytelenség jogalapját illetően helytállóan utalt az elsőfokú bíróság az elsőleges keresetnél kifejtettekre. Helytállóan rögzítette azt is, hogy a vázrajz felperes által állított érvénytelensége nem eredményezi a megállapodás érvénytelenségét. Ekörben különösen annak van jelentősége, hogy a csatolt iratok szerint a vázrajz a hatósági eljárás tárgyát képezte, annak hiánya, nem megfelelő volta a hatósági eljárásban, és nem az érvénytelenség

körében orvosolható. A telekalakítási megállapodás érvénytelensége megállapításának hiányában az érvénytelenség jogkövetkezményei körében előterjesztett fellebbezési érvelés súlytalan, ezért azt az ítéltábla nem vizsgálta.

[81] Megalapozatlanul sérelmezi a felperes az előterjesztett bizonyítási indítványainak elsőfokú bíróság általi mellőzését. Rámutat az ítéltábla arra, hogy az alperes a telekalakítással összefüggő tényállításait okirattal igazolta (3.G.43.427/2016/54., 66. számú iratok), a releváns eredeti telekalakítási magánokiratokat és közokiratokat a rPp. 190. § (1) bekezdésének megfelelően a tárgyaláson bemutatta (3.G.43.427/2016/69. számú jegyzőkönyv 4., 5. oldal, 3.G.40.858/2022/22. számú jegyzőkönyv 3. oldal 2. bekezdés). Ezzel szemben a felperes nem volt elzárva attól, hogy bizonyító félként – a rPp. 192. § (1) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel – közvetlenül szerezze be az állítását alátámasztó iratokat. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a felperes – az elsőfokú bíróságnak a 3.G.43.427/2016/58. számú jegyzőkönyvben rögzített, a bizonyítási indítvány foganatosítását elutasító indokolt végzése, és a 3.G. 40.858/2022/11. számú jegyzőkönyvben rögzített tájékoztatása ellenére – nem igazolta, hogy a hatósági iratok kiadását közvetlenül miért nem kérhette. Jelentősége van annak is, hogy a felperes az iratok beszerzésére vonatkozó indítványát utóbb módosította (3.G.40.858/2022/19.), és az alperes kötelezését kérte a Herceghalmi Önkormányzatnál lefolytatott telekmegosztási eljárás iratainak beszerzésére, amely indítványa nyilvánvalóan nem felel meg az okirati bizonyítás eljárási szabályainak a fentiekre is figyelemmel.

[82] Nem volt jelentősége tanú tanú meghallgatásának sem, hiszen a tanú az alaki érvénytelenség körében releváns nyilatkozatot nem tudott tenni, a szerződési akarat hibája pedig nem volt tárgya pernek. A kereset jogalapjának megalapozatlanságára tekintettel az ingatlan értékének meghatározására irányuló szakértői bizonyítást, és az Illetékhatvatali eljárás iratainak beszerzését, továbbá a beavatkozó további meghallgatását helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság, azok szükségtelensége okán. A jogi képviselő összeférhetlensége etikai eljárás tárgya, az a polgári eljárás szabályainak sérelmét nem eredményezi. A fentiek értelmében sem az eljárás szabálytalansága, sem a bizonyítási eljárás kiegészítése nem indokolta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[83] Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a rPp. 253. § (2) bekezdése és helyes indokai alapján helybenhagyta a fellebbezésben foglaltakra tekintettel kifejtett kiegészítéssel.

[84] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperesnek a másodfokú perköltségét, továbbá az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdésének megfelelő 1.680.000 forint fellebbezési eljárási illetéket megfizetni. Az alperes másodfokú perköltségének mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, és (5) bekezdése alapján 415.000 forintban állapította meg.

Budapest, 2023. szeptember 20.

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Benedek Szabolcs s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: